

L'interpret argentí torna a Barcelona després de l'èxitós 'Yo, Claudio', un paper pel qual va rebre el premi Max 2005 com a millor actor

Héctor Alterio entra a 'El túnel' de Sabato

Marta Monedero
BARCELONA

Paradigma del bon actor, pare d'una nissaga d'interpres (Ernesto i Malena) que fa feredat i icònic cap de cartell de l'aportació de l'escena argentina cap a aquesta banda de l'Atlàntic, Héctor Alterio (Buenos Aires, 1929) estava exultant ahir al migdia durant la presentació d'*El túnel*, obra que demà estrena oficialment al Romea. En realitat, no n'hi havia per menys. Feia només quatre hores que acabava de ser avi i irradiava energia per les mil i una arrugues que solquen el rostre d'aquest gran home de teatre de mirada erudita, que si bé històricament ha escatimat la seva presència a les taules barcelonines, fa dos anys ja va visitar el Festival Grec amb *Yo, Claudio*, pel qual rebia el premi Max 2005 al millor actor.

Per rematar-ho, ara torna a la capital catalana amb l'adaptació escènica de l'arxiconeguda novel·la d'Ernesto Sabato *El túnel*, de la qual ja hi havia dues versions cinematogràfiques, però cap de teatral. Daniel Veronese, una de les estrelles de la direcció argentina, ha estat l'encarregat de posar fil a l'agulla i modelar un espectacle que, a més de la presència d'Alterio, compta amb Rosa Manteiga, Paco Casares i Pilar Bayona.

Héctor Alterio, en primer terme, a l'assaig d'ahir a la tarda d'*El túnel* ■ ISABEL MARQUÈS

“Quan al ring et treuen el tamboret, estàs sol al món, i el mateix passa amb el teatre”

“Tot i que ja hem fet 14 funcions, realment tenim la sensació que a Barcelona és on estrenem l'espectacle”, deia Alterio, que ha acceptat el repte d'acarar “una història de la qual tothom té la seva pròpia visió”. *El túnel* explica com Juan Pablo Castel, un home que ha matat l'única dona que l'havia entès i que li provoca un amor esquizoide que el du al límit, recorda el seu passat després d'haver estat a la presó. Castel viu en un estat d'angoixa permanent. En lluita constant entre la

raó i els sentiments. “La idea d'explicar-ho des d'una edat avançada que es correspon amb la meua –acota Alterio– va ser de Diego Curatella, el secretari personal de Sabato, que quan aquest li recordava com va néixer *El túnel* veia com l'autor s'emocionava explicant-ho”.

Patró de la seva feina

Amb una trajectòria professional envejable, el protagonista de pel·lícules com *La historia oficial* (1984), *Asesinato en el comité central* (1982), *Mi general*

(1986) i *Caballos salvajes* (1995) es defineix, per sobre de tot, com “un home de teatre”. I és que, sense minimitzar “el cinema ni la televisió” (dels dos n'ha fet a cabassos!) Alterio raona que és a l'escenari on se sent “patró” de la seva feina. Per deixar-ho clar, fa un símil del món de la boxa: “Quan ets dalt del ring i et treuen el tamboret del racó, no hi ha volta de full, llavors estàs sol al món; igual passa al teatre quan et trobes a l'escenari, cara a cara amb els espectadors”. ■